

Andrej Brvar
FUSNOTE

Nenadoma, med dopoldanskim plavanjem, rdečkasto rumen, pegast listič – v bazen je kanila jesen.

*

23./24. avgust – celonočni dež z bliskom in gromom, pogasil poletni požar, z jutranjo meglo in hladom odškrnil vrata v jesen.

*

Dokler je bilo kopališče odprto, te je grela zavest, da poletje s svojo sladko lenobnostjo še traja kljub vremenskim spremembam. Danes so ga zaprli: izpraznili

so bazene, izklopili prhe, v kot pod teraso zložili ležalnike iz starostno zbledeloga lesa, z dviznimi naslonjali na zatiče.

*

S kakšnim užitkom si ogleduje poletno zagorelost golega telesa v ogledalu, s kakšno naslado, s kakšnim zadoščenjem, medtem ko se natira z deviškimi oljčnimi oljem, razmazanim po dlaneh in razredčenim z nekaj kapljicami vode. Ampak ohlajeni reženi lubenice ji ne prija več, ne prija ji več ohlajeni rosé *Kušter* 2014.

*

Drži jo čez ramena, ona njega čez pas, hitita po Pristaniški dol v prvem mraku, njegova dlan zdrzne po beli kvačkani majici na hruškasto zadnjico v črnih pajkicah, zakroži po levi, po desni polutki, široka, kot je, zagrabi obe hkrati, pognete ju, pognete znova, ona se sunkovito zasučje, zastane, privije se k njemu, k sebi primakne njegovo glavo, poljub, poljub, objem, poljub ...

*

Medtem ko ji z obrežne klopi mrmraje govori in dela dolge premore, se ona, tri ali štiri korake pred njim, naslanja na priletno vrbo, nagnjeno nad reko, v kratkih hlačicah iz spranega džinsa z zavihji stoji na eni nogi kot čaplja, drugo, pokrčeno v kolenu in uprto ob deblo, pa enakomerno suče navzven in navznoter,

navzven in navznoter, da se čvrsti, gladko zaobljeni stegni enakomerno razpirata in zapirata, razpirata in zapirata ...

*

Že veter privzdiguje okrasno grmičevje, zakrilita krajca lanenega ovratnika ... že nagiba breze zunaj njihove osi, vrtinči listje med gostilniškimi mizicami ... dež ... da z vrtnic spira vonj ... da pivna prah ... da vse razvodeneva v ponesrečen akvarel.

*

Dežniki se nagibajo, kot se nagiba dež v vetru.

*

Odpada listje, zasipava mesto, blede svetloba, vsak dan bolj poševna, iz poletnega sveta narave in intuitivnosti se s prebujenim interesom sélimo nazaj, nazaj v medčloveški svet *volje do moči*.

*

... in medtem ko so sončni vzhodi vse bolj pozni in zahodi vse bolj zgodnji, študentarija spet polni mesto, ki vse bolj izgublja počitniški značaj, in ga spet poživlja, pomlajuje, lepša.

*

Vrtnica, ognjeno žolta, sili čez vrtno ograjo, se čeznjo vzpenja nad pločnik, se v *grand jetéju* izteza v ta sveži šesti oktober, se z vsem svojim dehtenjem razdaja, ponuja tik nosa, tu, na vogalu Baševe ulice in Ulice Draga Kobala.

*

Lomastijo, ko kápajo skozi krošnje; potem obležijo povsod po drevoredu in nas debelo gledajo, plodovi divjega kostanja, gledajo s tistimi volovskimi, umazano belimi očmi, kot bi spraševali: Kaj je? Kje smo? Zakaj smo naênkrat padli tako nizko? ...

*

Sredi oktobra smo že, obiramo izabelo, njen vonj pa nas vztrajno spominja na maj, na vonj cvetoče akacije.

*

Bele, bele trave v slani – pa so zaraščale ves svet, pa so tepežkale razprto dlan, poltene v svojem valovanju, v svojem prepuščanju vetru velikega travna.

*

(Vrana nad podeželsko cesto.) Nekaj je odvrгла ... Kaj? ...
Oreh! ... Najbrž zaradi jedrca ... (Ampak oreh se ne raztrešči na
asfaltu, oreh je cel in zdrav in kratko zahrešči, ko ga stre v pesti.)
Mmm ... Iz kljuna v usta ... Mmm ...

*

Orumenelo brezovo listje na pragu čaka, da mu odpremo ...

*

Da bi se ognil oktobrskemu *umiranju v barvah*, kot pravi, zahaja v
park šele zvečer, ko se povsem stemni.

*

Ne odstranjevati odpadlega jesenskega listja pod drevesi v parku;
obravnavati ga kot sistem hortikulturno načrtovanih, pointilistič-
no raznobarnih, tu in tam krožno prekrivajočih se instalacij.

*

Čebljanja pa nikjer, nikjer vrišča, le veter, mrzel veter guga gugal-
nico sredi igrišča.

*

Vse v enem tednu: preobuli avto v zimske gume, z zimskimi zamenjali poletne odeje, zamenjali vetrovke z bundami, znosili balkonsko in okensko cvetje v klet, spustili zrak iz radiatorjev in odvili ventile, ure prestavili za uro nazaj in tako prestopili v *truden, mračen, neprijazen, / tih, odljuden zimski čas.*

*

17. november – majhna svetla točka, ta skodelica podaljšane črne sredi tega deževja in vsesplošnega razkroja.

*

Mrak, megla, megla, občutek opeharjenosti, slepotne izgube vsega vidnega, barvitega ... Ampak vse to, saj je še tu, kar naprej tu, zvesto v svojem trajanju, le osvetljeno je manj, le toliko, kolikor dopušča november, pozni november, ko se predor skozi zimo šele začinja.

*

Odvrgli so listje, počivajo gabri, javori, bresti, tu in tam leskovi grmi, tu in tam pravi kostanji, bukve, jeseni ... Smešno, le jaz lomastim med njimi.

*

Skriti se v lastni žep, na suho, na toplo, prespati tam vse svete Cecilije, Sabe in svete Urbane, vse to kapljanje od streh in neba, vse to zehljanje sredi belega dne.

*

Blaženo dremuckanje v poznonovembrskem popoldnevu – šele zdaj razumem mucka, vztrajno zleknjenega na radiatorju.

*

Še zrnca peska med listi, medtem ko listam *Travne bilke*; julija sem jih prebiral na Braču, v Murvici na Braču, in platnice, ki so ščitile knjigo, so se krivile na soncu ...

*

Vrhovi gora – Kornati v morju megle ... Gora zgineva v megli – ne, ne, le šipa se je orosila od tvojega diha.

*

Od Aleša in Nade je Mitja srečno pripeljal 10 litrov primorčka (domačega refoška) in 20 kilogramov sončec (kakijev, ki so paradiznikom vsaj bratrance, če že ne bratje). Primorčka sem iz dveh

petlitrskih bidonov brž pretočil v enajst steklenic, jih ovil v časopi-
sni papir, deponiral pod cvetlično stojalo na balkonu, sončeca pa
razvrstil vrh knjižnih polic, nad *Zbrana dela slovenskih pesnikov in
pisateljev*, in na obe omari, tiste za perilo in one za obleke. Zdaj v
stanovanju, sicer decembrsko zamračenem, sije Sredozemlje (naj
se Vanda še tako usaja, da dnevna soba in spalnica nista shrambi).
Dobrodošla, zima – težko tistemu, ki refoška in kakijev nima ...

*

Sneg se že spušča z gora, vohamo ga, že hodimo med snežinkami,
ki blodijo po ozračju sem ter tja, tudi skozi odprto okno v pritli-
čju, že sneži na snežaka, kot v stekleni krogli, že imamo glave v
kapah in rôke v žepih, že so veje, tudi najdrobnejše, ujete v pro-
zorne cevke iz leda.

*

Zgodnja ura, mrak, dež in sneg, on, robavs, pa se reži kot nor, kot
včeraj videni snežak z banano, zapognjeno navzgor ... No, no, je
že bolje ... še, še bolje ... končno tudi on postaja slabe volje.

*

Lovi snežinke v odprta usta (desetletna gospodična, mački slič-
na). Kot bi lovila spodnjo grolico visoko dvignjenega grozda (Bar-
tolomé E. Murillo, *Dečka jesta sadje*, Stara pinakoteka, München).

*

To pointilistično dogajanje v zraku, da potem sneg utiša promet, da zoži ulice, da spremeni park v galerijo skulptur in šentpetrsko pokrajino v črno-belo šahovnico, da s svojo belino izziva črn flomaster in nas utesnjuje, medtem ko malo otrpli, malo zasanjani, malo zalizani vase preživljamo zimo na njegovi nezanesljivi, kristalasto hreščeči površini ... Malo otrpli, malo zasanjani, malo zalizani vase na nezanesljivi, kristalasto hreščeči površini, pod njo pa, glejte, tu, čisto blizu – nas opozarja sveža krtina – blatna stvarnost razmočene zemlje.

*

Smreke ... smreke ... zasnežene smreke v pozitivu in negativu hkrati ... z njimi oditi ... z njimi v očeh reči svetu adijo ...

*

Zimsko ugasle oči mimoidočih ... spijo čuti ...

*

Pred stavbo s secesijskim balkonom v Smetanovi ulici mukoma odmetava bukova polena skozi kletno okence. »To bo ogrevalo!« ga skušam spodbuditi. »Ne, to ne bo za ogrevanje,« se okorno zravnava in dvigne zasoljeno rdečkaste oči. »Za ogrevanje imam

centralno,« mežika izpod kučme s spuščeni naušniki. »To bo za kamin ... za dolga zrenja v dogorevajoči les ... pravzaprav ne v les ... pravzaprav v življenje, ki dogoreva ...«

*

Snežinke v obraz, čez ramena, v vrtinčasti turbulenci za hrbtom ... arktična melanholija ...

*

Menda je že v deških letih s sladkim vznemirjenjem prelistaval materine modne žurnale in si v njih ogledoval modele v bikinkah, modrcih, čipkastih spodnjicah, spodnjih majicah, spalnih srajcah; z enakim vznemirjenjem je menda pozneje opazoval mlade kmetice zadružnice ali brigadirke med delovno akcijo, ko so kljub trdemu telesnemu delu ohranjale svojo žensko gracioznost; očitno pa tudi zdaj, v 75. letu, v tem decembrskem, sepijasto somračnem popoldnevu, ko se samo vrane oglašajo na pomrznjenem snegu, enako vznemirjen pričakuje poletje. »Poletje slači ženske,« se nasmehe in ustnice mu zadrhtijo, zadrhtijo znova ...

*

Globoko v noči se vetrič poigrava s snežinkami, da so čisto zmedene, da somnabulno blodijo sem ter tja v medlem soju ulične svetilke.

*

Po dveh urah zdaj stopničastega vzpenjanja, zdaj vzpenjanja v okljukah ste bili na sedlu. Ampak preden ste se v dolgih zavojih spustili nazaj dol, zdaj po nebesno modrem, hitrem, zdaj po počasnejšem, žoltem snegu, ste si privoščili polurni počitek. Snel si smučki, ju z drsnima ploskvama obrnil navzven, ju drugo ob drugi poševno zasadil v snežni nanos, podprl si ju s prekrizanima palicama, potem ko si krivini zataknil v jermenčka, sédel si na nanos, na razprostrto vetrovko, se s hrbtom naslonil na zdrsano naslonjalo, krepčal si se s sokom iz prerezane limone, s tablico čokolade, s še eno, še eno, in ko si nazadnje dvignil obraz proti soncu in zatisnil veke, ti je oči zalila prav takšna baročno zlata bleščava, kot ti jih zaliva zdaj ... zdaj, na tej samotni klopi ob zamrzlem ribniku, pol stoletja pozneje.

*

Enkrat izostrim pogled na mrežo golih vej *za* zamegljenimi snežinkami, ki naletavajo na gosto, drugič na snežinke, ki naletavajo na gosto *pred* zamegljeno mrežo golih vej. In spet. In spet.

*

Sneg na ščipalkah za perilo, pozabljenih na pozabljeni vrvi na vrtu.

*

Vzdolž okna pravljica ledenih sveč, izza pravljice pa bukov gozd kaže rebra.

*

Ko jih je spekla v krušni peči, je šentpeterska stara mama še vroče hlebce položila v sveže preoblečeno zakonsko posteljo in jih pokrila z odejo, da bi se tako skorja čim bolj zmeščala. Po uri, uri in pol, ko je hlebce pobrala izpod odeje, ne da bi jo odgrnila, smo končno lahko v dišečo toploto zlezli otroci. Prerival sem se in ščipal Marico in vreščal in cvilil od užitka in skorjast sneg se je odzunaj naslanjal na okensko šipo.

*

S smreke, povešene v zaprt dežnik, se vsipava sneg, praši se, meglí pogled.

*

Medtem ko prebiram *Material*: Še malo, pa se boš ves in za zmeraj preselil v te besede, besede, besede, vse bolj zastarele v zastareli stavčni stavi ... Ti besedi, ki sta tvoja ime in priimek, ti te bosta preživeli, ti te bosta označevali tudi potem, ko boš pokopan v spominih in percepcijah drugih.

*

Vsako leto nevede preživimo uro, dan in mesec, ki jih neko leto ne bomo več.

*

Tudi nazadnje se tako miriti, si prigovarjati: Dovolj je bilo ... zaspi ... ne misli več, odklopi se ... zaspi ...

*

Medtem ko vse več spiš z vse težjimi poklopci vek, se v resnici séliš na drugi svet; na tega se vračaš samo še tu in tam, samo še gostovat.

*

Brž ko zatisnem oči, vidim tudi Vando samo še v spominu ... Vanda mi pravi, da sem najbolj prijazen, ko spim, jaz pa Vandí, da je najbolj pametna, ko molči ... »Začel si me požirati,« je sanjala Vanda, »kot anakonda, pri glavi.«

*

Vanda v spanju sredi noči: »Kaj je rekel buldog o sebi?« – »Kateri buldog?« vprašam previdno. »Kuža.«

*

Ne, niso prišli pote z vesoljsko ladjo tvoji *resnični rojaki z Neznanege Planeta*, samo ti si se ves, s svojo pametjo in slabim srcem, naselil v nas, svojih prijateljih, samo ti boš ves, s svojo pametjo in slabim srcem, živel z nami do našega konca, ne da bi bili zato kakorkoli *indignirani in nevoljni*.

*

Kako te ta dolgotrajna, spolzka zimska pot osredotoča na hojo in s tem pomirja ... Kako te pomirja to kolovratenje s štirinožnim prijateljčkom od ene pasje pošte do druge ... Kako te razburja ta, ki se navsezgodaj reži na vsa usta, ta, ki živčno tleska z jezikom.

*

Noríce norijo, v snegu cvetijo, južnik pa liže, liže led s pločnikov in streh.

*

21. februar – vsako leto v tem času prvič zapoje kos na vrtu, letos pa še ni. Kar malce nejevoljen stopim proti večeru na balkon in ga z žvižgajočim posnemanjem skušam spodbuditi, izzvati. Žvižgam, kakor pač vem in znam, žgolim in žvrgolim, vse bolj neučakan, vse bolj razočaran, in ko že skoraj obupam nad svojimi ornitolo-

škimi sposobnostmi, se na vsem lepem oglasi, flavtasto zagostoli s češnjevega vrha, zasolira umirjeno in slovesno, z jasno zaokroženim napevom, s pravo koloraturno verižico, mojster melodičnih variacij, dragi rumenokljuni ptič, osrečujoči znanilec pomladi.

*

2. marec – sonce že sega v kot za balkonskimi vrati: pobožam sijočo pego na zidu.

*

V kup zrnatega marčnega snega, nesnažnega, talečega se artefakta na robu pločnika ali cestišča ali trga zapičiti tablico z napisom: MINEVANJE.

*

Tudi racmanu drsi na marčnem ledu, še dovolj trdnem zanj in za njegovo raco, ki ji vetrič privzdiguje perje na hrbtu.

*

Golo hrbtišče skakalnice – še ga obrobljajo smrekove vejice; smreke, spet smrečno zelene, se vzpenjajo v hrib – v hrib, ki je čez noč popil še zadnji sneg na planjah; končno – o bog, naj se že sproži

tvoj krogotok! – končno smo spet pristali v blatni stvarnosti razmočene zemlje.

*

Iz črnikasto razmočenih vej se kadi, se leno vijuga v opoldanskem soncu – 12. marec.

*

Zdaj, ko se je vrnila pozna jesen: sneg je skopnel, mraz se je zavlekel v gozdove in podružnične cerkve, blato se je posušilo, drevje kaže svojo ogolelost na modrikasto motnem ozadju, oker, bledikavi oker povsod – če pa pogledaš natančneje, opaziš, da vrbe žalujke ne žalujejo več, opaziš, da se okrog njihovih povešenih vej že poraja svetlo zelena meglica.

*

3.35. Ne dežuje več. Veter. Veter v polknicah. »Ga slišiš?« – Tudi ti ne spiš? – »Tu je! Pomladnik buta!« Se mi prevali v objem. »Naj kar buta, naj se zaletava, zaletavi mladec dragi ...«

*

O vseprešinjajoči / silni veter pomladi in razpokane ustnice in raskav poljub ...

*

Veter noče, da bi še bral časopis, veter hoče, da bi se scela posvetil samo njemu.

*

Prve marjetice, prvi žafrani, prve gruče trobentic – nič v višino, vse nizko pri tleh, v toplotnem žarčenju zemlje.

*

Zemlja je živa – razpokana asfaltna krpanka cestišča.

*

Veter spet odnaša vonj vijolic, zdaj se spet ustavi, umiri, v zatišnem hipu se vijoličasti šopek spet razcveta in dehti ... Mmm – vijolice, ampak ne ovohavaj jih predolgo; na dnu omamnega vonja se skriva smrad po konjskih figah.

*

Mačica, tako ljubka, v njej pa miš.

*

Ves dan od vzhoda beli oblaki; proti večeru med njimi bradati Lev Nikolajevič Tolstoj ... Kadar ga je kaj obremenjevalo in se je moral s kom pogovoriti, je najel kočijo in se pustil kakšno uro voziti križemkražem po Moskvi; kar ga je težilo, je povedal kočijažu.

*

Skrivenčena, grčasta, zgrbljena češnja, nespodobno odeta v svatbeno belino razcvetene krošnje.

*

Čez plot primaknem vejo cvetoče češnje, da bi jo poduhal, v češnji pa prhne in zakraka in odleti, da med cvetjem cvetje zasneži, zasneži ...

*

Zdaj bi se kar potikal naokrog, razoglav, s podrsavajočimi koraki, da bi mi še nediferencirano zelene, črtkaste trave brisale prah s šolnov, in se tu in tam zaziral v regravova osončja in v belo cvetje dreves na sinjem ozadju. Ampak zimsko pričakovanje pomladi, pomislim, je v marsičem vendarle lepše od pomladi same.

*

Slišiš? Detel tolče. – Pa ga nič ne boli? – Nič, zanesljivo nič. Danes znanstveniki že vedo, da detle (*Dendrocopos*), tako kot vse ptice iz rodu žoln, pred poškodbami nekoliko varuje tretja veka, ki preprečuje, da bi jim očesna zrkla ob silovitem udarjanju skočila iz jamic; vedo tudi, da njihove čvrste vratne mišice delujejo kot nekakšni amortizerji in blažijo udarce. Zdaj pa so kitajski znanstveniki z Ornitološkega inštituta v Pekingu ugotovili, da imajo detli na prav poseben način zavarovano že tako neverjetno močno lobanjo; ugotovili so, da je izolirana z debelo plastjo gobastega kostnega tkiva, ki ščiti možgane. Brez te zaščite bi se jim gotovo že po nekaj udarcih zmešalo od glavobola. Mehko zaščitno plast prepreda množica mikroskopsko drobnih kosti, ki tvorijo nekakšno mrežo, ta pa učinkuje tako, kot bi si človek poveznil na glavo smučarsko čelado.

*

Je tudi inteligenca samo še ena konvergenca evolucijskega procesa?

*

Z modernističnim *prenosom estetske funkcije* z umetnosti na stvarnost je človek ugledal stvarnost kot duchampovsko *ready made* umetnino in se ji začudil. In se ji čudi še naprej, najbolj

sistematično in že od nekdanj seveda v znanosti, ki tako danes podaja roko umetnosti kot njen nepogrešljiv, v marsičem šokanten vir navdiha.

*

»Tvoja poezija je, presenetljivo, že od začetka poezija intenzivnega, pogosto ekstatičnega odzivanja na dogajanje v vsakdanjem svetu realne, objektivne stvarnosti.« – Seveda, saj je z modernističnim *prenosom estetske funkcije* z umetnosti na stvarnost ta za pesnika postala zlata jama – nepredstavljiva brez družbenih medijev – ki jo, kot pravilno ugotavljaš, že od začetka pridno izkoriščam.

*

Človek, presežno bitje, bitje estetizacije ... tudi estetizacije oblačanja ... in slačenja tudi ...

*

80 odstotkov vsega, kar se naučimo, prihaja skozi oči.

*

Samo dvoidstotno zmanjšanje ravni vode v telesu lahko privede do dvajsetodstotnega zmanjšanja duševnih in telesnih zmogljivosti.

*

Predvčerajšnjim sem si snel povoj s poškodovanega zapestja; zdaj čutim, da je še vedno tam – telo se spominja.

*

Pravzaprav nas ni strah bolečine, ampak tega, kako jo bomo prenesli.

*

Bolečina znatno otopi, brž ko se izguba našega bližnjega kot medijska novica (osmrtnica, radijsko obvestilo, nekrolog itn.) spremeni v javno zadevo. Javnost s tem nehote prevzame del bolečine in nam jo pomaga prenašati.

*

Srečam ga po dolgem času, dotrajanega, vedno žejnega Vinka Ž.:
Kako si? – »Ah, leta,« zavzdihne, »leta in polovnjaki.«

*

Zdravljenje pogosto škodi zdravju, saj je bolezen pogosto le prizkus zdravja ... Navadno izveš o svoji bolezni več v čakalnici kot pri zdravniku ... Čim boljši je zdravnik, tem večje je njegovo osebno pokopališče.

*

»Zdaj sem pred zdravnikom dosti bolj samozavesten, dosti bolj samozavestno sproščen. Sonce je z mano, sonce in visok zračni tlak!« Eden od pacientov po prestani zimi.

*

Pravkar prebral: Morski psi nikoli ne zbolijo, ker so imuni na vse znane bolezni ... Méd je edina hrana, ki se nikoli ne pokvari. Arheologi so poskusili tistega, ki so ga našli v grobnicah faraonov, in ugotovili, da je še vedno užiten.

*

Sloni so odlični plavalci. Plavajo pod vodo, zrak pa zajemajo z rilcem. Plavajo lahko tudi do 6 ur. Najdaljša ugotovljena plavalna razdalja afriškega slona je 48 kilometrov.

*

Znanstveniki ameriške Univerze v Princetonu so ugotovili, da bivališča termitov v puščavah opravljajo vlogo oaz, ki rastlinam v njihovi neposredni okolici omogočajo preživetje. Termitnjaki namreč ohranjajo stalno temperaturo, nižjo od zunanje, in so obenem nekakšna skladišča vlage, potrebne rastlinam, kar pomeni, da preprečujejo intenzivno širjenje puščave v druga poraščena

območja. Njihov vpliv je celo tako velik, da tudi v primeru, ko jih puščava že doseže, življenje v njihovi neposredni okolici še vedno uspeva enako kot prej.

*

Na dopoldanski kavi v Trustu. Točajki, študentki Tjaši, ob odhodu zaželim veselo pisanko in jo povprašam, ali bo praznovala doma. Odgovori, da pri fantu, ker nima doma. – Kako? – Mama, ki že od petindvajsetega leta boleha za multiplo sklerozo in epilepsijo, živi v domu za ostarele, očeta, ki si je medtem ustvaril novo družino, pa sreča le dvakrat, trikrat na leto, ko tudi on obišče mamo. Po mučnem premoru, mučnem še bolj zaradi Tjašine neposrednosti, ji plačam podaljšano črno, ne toliko iz želje po obdarovanju, kolikor zato, da bi si olajšal prizadetost spričo njene izpovedi.

*

Na uho: Vanda je pripravila velikonočna darila, jih zložila v polivinilno vrečko, to pa skrila v koš med umazano perilo.

*

Popoldne ob štirih se je zbrala vsa družina, tudi vsi štirje Kolarčki ter Marjetka in Klemen z Asjo. Miza se je šibila. Mitja je spekel dolgo pletenko mlečnega kruha z rozinami. Katja jo je prinesla

skozi vrata, ovito v svežo servieto, nežno jo je privijala k sebi, jo pozibavala in ponavljala: »Imamo novega dojenčka, imamo novega dojenčka ...«

*

V oknu golob, golobje siv ... vzprhutne, vzleti ... poblisne belo izpod perutnic.

*

Koliko zmazkov na vetrobranski šipi – kako bogat je že zrak z lastovičjo hrano ... Spet smo kompletni – tudi lastovice so tu ... Še, še višje ... še lastovka ... točka ... se zlije z modrino.

*

Še iz smetnjaka dišijo, hijacinte.

*

Sneg na svečnikih divjega kostanja, na temno vijoličnih grozdih španskega bezga – lepota ujme.

*

Še, še, še se maj bohota, se neobvladljivo razcveta; še, še, še si srce nazaj želi revno zapuščenost novembra.

*

Katarinka (odtrga še zadnji kobul na zadnji bezgovi veji in jo spusti, da se vrne v prejšnji položaj): »Pa hvala lepa.« – Tinkara (kot kakšna čebela ali čmrlj rumenkasto zaprašena po nosu in licih): »Se priporočamo prihodnje leto.«

*

Kako tisti, ki v družbi dolgo molči, pridobiva veljavnost. Ko nazadnje spregovori, družba umolkne in mu z zanimanjem prisluhne.

*

Tisti, ki se obrača po vetru, ima sicer svoje mnenje, a se z njim ne strinja.

*

Podjetnik B. S. je od nenehnega sprenevedanja, sprevračanja, izmikanja in opravičevanja nazadnje začel nepopravljivo jecljati.

*

Trese se, tresе prepona, da s konveksnega trebuha tega, ki se krohota in očitno razvaja skozi želodec, odskakujejo krušne drobtine na beli pesek gostilniškega vrta, vrabcem pred kljune.

*

Zmago Jeraj je pripovedoval, kako je ob prihodu v Maribor v družbi tukajšnjih umetnikov spoznal slikarja in karikaturista Remigija Bratoža. Njegove karikature šahistov, podpisane z *Migio*, je že zamlada občudoval v knjigi, ki jo je Šahovska zveza Jugoslavije izdala ob priliki Turnirja narodov v Dubrovniku. Vendar je – sam ne ve, zakaj – domneval, da je te svojevrstne umetnine izdelal ameriški karikaturist, očitno italijanskega rodu. Ko se mu je torej Bratož predstavil z *Migio*, mu je presenečen hitel pripovedovati o svojem poznavanju odličnega ameriškega karikaturista z enakim imenom. »No,« mu je nazadnje z muzajočim se nasmehom odvrnil Bratož, »to sem kar jaz ... So me pa Američani res vabili čez lužo, ampak za pir in šnicl imam tudi tu dovolj.«

*

Kakor se čudno sliši, pomembna prelomnica evropskega slikarstva 19. st. je bila izdelava oljnih barv v tubah. Ta je omogočala slikanje zunaj ateljeja, *en plein air*, s tem pa je na široko odprla vrata impresionizmu.

*

Cvetlice – cvetličarjeve barve; z njimi barva gredice in šopke.

*

Že samo dejstvo, da so Kavčič, Polak ali Šibila prihajali na Lent in slikali Benetke, Sodni stolp ali sinagogo kot upodobitve vredne motive, je to naše domače, sicer degradirano mestno območje povzdigovalo, ga spreminjalo v nekakšen Montmartre in nam odpiralo oči za njegovo lepoto.

*

Se ti zdi oprema tvojega doma preveč puristično hladna, v svoji hladnosti preveč neznosna? Pogrešaš v njej več prijaznosti, domačnosti gnezda? Kani vanjo nekaj kapljic kiča, kakšno fotografijo Bleda ali Bohinja ob sončnem zahodu, kakšno reprodukcijo argentinskih gavčev, ki pasejo živino, v zlatem okvirju seveda, kakšnega plastičnega delfina ali dva ali tri skupaj, kakšen gobelin dekleta, ki bere, spet v zlatem okvirju, kakšno repliko Eifflovega stolpa, kakšen prtiček tu in tam in na njem kakšno skulpturo Jeffa Koonsa, kani torej vanjo nekaj kapljic kiča in vzdušje v tvojem domu se bo hipoma spremenilo.

*

Groza Soutinovih ribic tik pred napadom sestradanih vilic ...
(Chaïm Soutine, *Tibožitje s slaniki*, cca 1916, olje na platnu, 64,5 × 48,6 cm, Larock-Granoff, Pariz)

*

Slikar krajinar kar pusti, da mu mravlja leze čez pastel, medtem ko radira nebesno modro in ustvarja oblake ... Prej je s tem nožem strgal barve, zlasti zeleno, olivno zeleno, zdaj, ko malica med vročinsko nevihto, pa si z njim reže kruh.

*

Ta ljubka lópornata stezica, samotna, spokana v žgočem opoldnevu, zavija v levo, nenehno v levo kot na zamrznjeni sliki, med trtami, ki ljubijo sonce in se z viticami oprijemajo kolcev.

*

Trsek pri trsku *je z grozđjem obložen, / da komaj stoji*, vitice se vijejo v violinske in basovske ključe, vsak čas bo od nekod zadonelo *En hribček bom kupil ...*

*

Kocbekove *Jesenske pesmi* iz zbirke *Zemlja* – kadarkoli se listje na brajdah *zaziblje in zopet obstane*, pomislím nanj – natisniti skupaj z Oeltjenovimi lesorezi iz cikla *Trgatev*.